

פרויקט תקליט

חני גולדשטיין ובעלה הגיעו לפת לחם, ונאלצו לשלוח ארבעה מילדיהם לפנימיות. ואז היא החליטה לפתוח עסק לאירועים. היום היא די־ג'יי מבוקשת במגזר הדתי

כך שמח, שר ורקד. בעקבות אותו אירוע חברה נוספת פנתה אליי, והחלטתי להקים עסק לאירועי נשים. הייתי שבורה ורצוצה, אבל חשתי רק על הילדים שלנו. ידעתי שאם אני רוצה להרים את המשפחה, אני צריכה לקחת סיכון. פניתי למרכז 'מעגל החיים והתעסוקה' בבאר־שבע, נעזרתי בארגון 'יוזמות עתיד' לעידוד יזמות נשית ובמעו"ף לקידום עסקים. עבתי רתי קורס שנתן לי את כל הכלים הדרושים להקמת עסק. כנגד כל הסיכויים אושרה לי הלואה, קניתי ציוד הגברה ושיווקתי את עצמי בעיתונות ומפה לאוזן. לקוחות מרובים צימו המליצו לחברים, ובזכות שיתופי פעולה עם ארגונים ועיריות נכנסתי לתודעה.

חגיגות בת מצווה התחילו להיות עניין גדול במגזר, ואני מתאימה את עצמי לכל כיס ולכל אירוע, ממסיבה גרנדיוזית ועד להפרשת חלה צנועה. אני לא די־ג'יי שיושבת בעמדה שלה כל הערב. אני גם מתקלטת, גם שרה, גם מרקידה, גם מפעילה את כל המערך של בת המצווה ודואגת שהילדה תהיה כל הזמן במרכז העניינים. לראות ילדה שמחה בסוף האירוע עושה לי את זה, ואני זוכה להרבה כבוד בזכות מה שאני עושה.

"אני לא די־ג'יי שיושבת בעמדה שלה כל הערב. אני גם מתקלטת, גם שרה, גם מרקידה. לראות ילדה שמחה בסוף בת מצווה עושה לי את זה"

היום אני מבוקשת מאוד באזור הדרום והמרכז. בעלי הוא יד ימיני בעסק ואחראי על הלוגיסטיקה, הציוד והמצגות. למרות שאף אחד לא האמין בנו, אחרי שנתיים המצב בבית השתפר ויכולנו להחזיר את הילדים מהפנימיות. כיום מטורף להיות שוב עם הילדים בבית. הם גאים בנו מאוד, ומספרים לכולם שלהם די־ג'יי. השמחה חזרה לבית. בימים אלה החלטתי להפוך את הסיפור האישי שלי למופע שמשלב שירים והרקדה. אני מספרת לנשים איך בזכות טיירת הלחי שחטפתי, הצלחתי להרים את הבית שלנו על הרגליים. אני חושבת שהסיפור שלי יכול להעצים ולחזק, ולתת לנשים כוח לקום ולעשות מה שהן אוהבות. בעקבות מה שחוויתי הרבה חברות שלי החליטו להקים עסקים בעצמן.

שורה תחתונה: קודם תאמיני בעצמך, ומשם השמיים הם הגבול."

נולדתי בירושלים למשפחה חרדית, אחת משישה אחים. אחרי התיכון הייתי פעילה מאוד בבית הכנסת של חב"ד בירושלים. כשאחד המתפללים הציע לשרך לי את ראובן, תלמיד ישיבה מרוסיה, אמרתי לו שאין סיכוי. אני חיפשתי חב"דניק ספרדי, לא התחברתי לשפה הרוסית, אבל הוא המשיך לחפור לי על זה. הסכמתי לדבר עם הבחור רק כדי שירד לי מהווריד. בתוך חודש, ראובן ואני התארסנו.

כשהייתי בת 20 התחתנו, ובגיל 21 כבר הייתי אמה. עברנו לבית ר"עילית, בעלי עבד באבטחת בתי ספר ואני עברתי בין הלידות כמוזכירה בבית חב"ד. לפני שמונה שנים עברנו לבאר־שבע, כדי להיות בקרבת הוריו של בעלי, שעבדו קשה כל החיים ותמכו בנו כלכלית. המעבר לדרום היה קשה. אני עברתי בעבודות מזדמנות, ובעלי למד טכנאות מחשבים ולא מצא עבודה. ואז אמה שלו חלתה ונפטרה בתוך שנה וחצי. לאחר שקמנו משנת האבל עליה, אביו חלה ונפטר גם הוא. כך התחיל המשבר הגדול של החיים שלנו. בזמן שההורים חלו עבדתי כמוקדנית בבנק, ואז איבדתי את הקול שלי. קריסה נפשית ופיזית. רופא מומחה שברק אותי אמר שאם אני לא רוצה לגרום נזק בלתי הפיך למיתרי הקול, אני חייבת לעזוב את העבודה הזאת. במשך ארבעה חודשים שנינו לא עברנו, לא הצלחנו לתפקד, שקענו בחובות. הגענו לפת לחם. היו תקופות שבהן נותקנו מחשמל וממים ולא ידענו איך נשלם שכירות. התרוצצתי כדי ללוות כמה שקלים ולקנות מצרכים בסיסיים. גרנו בבית מיונה בתנאים לא אנושיים, עד שקיבלנו דירת עמידר. זו הייתה מלחמה יומיומית. בשלב מסוים, נאלצנו לשלוח ארבעה מהילדים לפנימיות. זה שבר אותי. הרגשתי שלקחו לי את החיים שלי.

בשיא המשבר, אחת החברות שלי ביקשה עזרה בהפקת מסיבת בת מצווה לבת שלה. אמרתי לה שאף פעם לא עשיתי דבר כזה, אבל היא לא דאגה. לא האמנתי שאני מסוגלת, אבל איכשהו הצלחתי לעשות הכל במסיבה הזאת: תקלטתי, הרקדתי, שרתי, וגם הפקתי את האירוע מא' עד ת'. מאיפה הבאתי את הכוחות? מהמוזיקה ומהקהל, שכל

חני גולדשטיין (39), די־ג'יי ומפעילה באירועים, נשואה ואם לשישה ילדים בגילאי 6-18, גרה בבאר־שבע

ומה הסיפור שלך?
אם גם לכן (או לכם) יש חוויה מיוחדת שעברתן, אירוע שאתן מתות לשתף בו אחרים, או משהו אישי ששמרתן בבטן ועכשיו אתן מוכנות לספר עלי, הנה, יש לנו כאן עמוד בשבילכן. התקשרו אלינו ל-03-6386951, או שלחו מייל: sipur@lasha.co.il ונחזור אליכן